

[Enggaard.]

på, mellem anden og tredje behandling drøfte graden af mindretalsbeskyttelse. Den kan bl. a. udtrykkes i de valgordninger, som ministeren i fremtiden forventes at udfærdige, og hvis indhold kan have nogen betydning for realiteten i mindretalsbeskyttelsen.

Også jeg vil gerne give udtryk for, at det vil være rigtigt, hvis der i den kommende tid bliver ro om de højere læreanstalter og derigennem også ro om de bestemmelser, som nu søges fastlagt i lovgivningen. Men udtrykket „ro“ må ikke opfattes på anden måde, end at viser der sig situationer, som ikke var forudset i denne lovgivning, og som ikke vil være acceptable ud fra folketingets synspunkt, så bør den enighed, som her giver sig udtryk ved anden behandling af lovforslaget, forhåbentlig også kunne give sig udtryk i, at sådanne uforudsete skavanker kan rettes i en tilsvarende grad af enighed.

Samuelson: Det vigtigste, synes jeg, er, at vi er nået til enighed, at der nu står et enigt folketing bag styrelsen af de højere læreanstalter. Det har jo været en særdeles forkvaklet sag i de senere år, og der har lydt mange knubbede ord fra den ene side af salen til den anden. Den lov, vi nu står ved færdiggørelsen af, er vel ikke det store vidundermiddel til at få fornuftige forhold på universiteterne. Der har været krævet forhandlingsvilje af alle parter, og ikke alle har kunnet få alt det igennem, de gerne ville. Men jeg mener, at det er et fornuftigt kompromis, vi er nået frem til.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi nu får alle højere uddannelsesinstitutioner ind under denne lovgivning, idet man derved vil kunne undgå disse alenlange møder, hvor man forhandler om, hvordan nu den ene, nu den anden institution skal ledes, men får en vis retningslinje for det ved hjælp af denne styrelseslov. Selvfølgelig kan det give komplikationer på de læreanstalter, som ikke har været undergivet en tilsvarende lovgivning før, og det er sikkert nødvendigt i en overgangstid at give dispensationer af forskellig art.

Noget væsentligt er, at jeg tror, vi har fået sikret et tilstrækkeligt niveau både med hensyn til eksamensbestemmelser og studieordninger. Jeg betragter det som noget særdeles positivt, at netop eksamensordnin-

gerne kan man forhandle i et fællesudvalg, inden de endeligt bliver udstedt.

At vi også har fået en vis forenkling i lovforslaget, synes jeg er rart, og her tænker jeg bl. a. på rektorvalget. Man kan sige, at den måde, rektorvalgene er blevet afholdt på indtil nu, har været særdeles demokratisk. Den har været ganske kostbar, og den har været meget indviklet. Den nye ordning må blive lettere, og den må efter min mening kunne give samme resultat som den anden.

Ordet „fagkyndighed“ har vi beskæftiget os meget med. Jeg tror, det er afgørende, at vi har fået præciseret, hvad der forstås ved fagkyndighed: at når der ansættes undervisningsassistenter, skal disse undervisningsassistenter fortrinsvis være kandidater. Undervisningsassistenter har jo været diskuteret meget, og jeg synes, det er vigtigt at få fastslået, at der er mange overordentlig dygtige undervisningsassistenter. Vi har måske været lidt for tilbøjelige til at diskutere de steder, hvor der har været nogle vanskeligheder.

Den egentlige nyskabelse er de centrale studienævn, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at f. eks. inden for mit eget parti, det radikale venstre, er der mange, som havde ønsket, at man kunne etablere lærerflertal i det organ, som skulle træffe de endelige beslutninger. Men det har vi altså ikke kunnet nå. Hvordan de centrale studienævn vil komme til at fungere, er meget svært at sige. Jeg vil formode, at de steder, hvor der har været vanskeligheder, vil det være en oplagt fordel med centrale studienævn, men jeg har også modtaget henvendelser i de sidste par dage, der siger, at mange af de steder, hvor de lokale studienævn, hvis vi skal kalde dem sådan, har fungeret særdeles tilfredsstillende, er man bange for, hvad der vil ske, når man får et centralt studienævn for et sådant område. Man er bange for, at der vil ske en politisering, og det er der jo ingen af os der ønsker. Men man må i en sådan lovgivning både tage hensyn til de steder, hvor det går godt, og de steder, hvor det går mindre godt. Mit håb er, at de centrale studienævn kan komme til at fungere, som det er vor hensigt.

Den nuværende styrelseslov har haft en levetid på omkring 3 år, og der er sket en